

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/43/2022
Identifikačné číslo spisu:	7112220490
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7112220490.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Lenky Praženkovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcu: Bytový podnik mesta Košice, s.r.o., so sídlom Južné nábrežie 13, Košice, IČO: 44 518 684, proti žalovanému: K. A., narodený XX. F. XXXX, bytom O. XX, J., zastúpený Advokátska kancelária Juristi s.r.o., so sídlom Krivá 3, Košice, IČO: 51 941 244, o zaplatenie 6 021,12 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 31Cb/63/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. decembra 2020 č. k. 3Cob/36/2019-284, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. augusta 2018 č. k. 31Cb/63/2012-203 v prvom výroku rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 6 021,12 eura s úrokom z omeškania špecifikovaným vo výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie. Vo výroku II. súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Vo výroku III. súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 99 %.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca svoj nárok odôvodnil Zmluvou o nájme nebytových priestorov č. 111007000842/98 v znení dodatku č. 1 z 1. októbra 2002 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorého sa žalovaný stal nájomcom nebytového priestoru nachádzajúceho sa na prízemí obytného domu na O. B. č. XX v J.. Z dôvodu evidovaných nedoplatkov v celkovej výške 29 856 Sk žalobca pristúpil k výpovedi z nájmu nebytových priestorov. Uplynutím výpovednej lehoty zaniklo právo nájmu žalovaného k tomuto priestoru, žalovaný ale nebytový priestor naďalej užíval. Žalovanú istinu predstavuje nedoplatok za užívanie nebytového priestoru vo výške 122,88 eura mesačne, za mesiace 7-12/2008 spolu vo výške 737,28 eura, za mesiace 1-12/2009 spolu vo výške 1 474,56 eura,

za mesiace 1-12/2010 spolu vo výške 1 474,56 eura a za mesiace 1-12/2011 spolu vo výške 860,16 eura.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že žalovaný, označený ako Milorad Djordjevič - EKOSTAV - podnikateľ, sa stal za pôvodných nájomcov nájomcom nebytových priestorov na O. B. č. XX v J.Š.. Z čl I. dodatku č. 1 vyplýva, že Zmluva bola doplnená o bod 2: Na prenajatie nebytového priestoru určeného za účelom prevádzkovania obťahovanie gombíkov, plisovanie látok dala súhlasné stanovisko MČ Košice - Staré mesto, a to Rozhodnutím č. k. 2002/05396-00002 z 28. augusta 2002. Podľa súdu prvej inštancie bolo nepochybne zistené, že žalovanému bol nebytový priestor prenajatý ako podnikateľskému subjektu za účelom výkonu jeho podnikateľskej činnosti. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by uhradil zmluvne dohodnuté nájomné riadne a včas. Z uvedeného dôvodu bol žalobca oprávnený, s poukazom na čl. V Zmluvy, vypovedať Zmluvu. Výpoveď bola žalovanému doručená 19. marca 2003 a od uplynutia výpovednej doby 30. apríla 2003 žalovaný užíva priestor bez právneho dôvodu. Uvedené vyplynulo aj zo zápisnice z vypratávania nehnuteľnosti z 28. júna 2016 súdneho exekútora JUDr. Miroslava Zahorjana, vypracovanej k výkonu exekúcie vypratáním nehnuteľnosti. Žalobcovi bola nehnuteľnosť odovzdaná 28. júna 2016. Uvedené vyplynulo aj z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. mája 2015 sp. zn. 6Co/611/2014. Vo vzťahu k charakteru nehnuteľnosti súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný nepochybne uzatvoril zmluvu o nájme nebytového priestoru. Skutočnosť, že ide o nebytový priestor, vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Košice I z 26. marca 2014 č. k. 13C/207/2003-485. Žalobca tak preukázal, že žalovaný po riadnom a platnom vypovedaní Zmluvy nebytový priestor naďalej užíval bez úhrady za užívanie.

4. Súd prvej inštancie doplniacím rozsudkom z 27. augusta 2018 č. k. 31Cb/63/2012-211 zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania. V uvedenom doplniacom rozsudku súd prvej inštancie poukázal na odôvodnenie rozsudku z 27. augusta 2018 č. k. 31Cb/63/2012-203 a závery v ňom prijaté, na základe ktorých považoval návrh žalovaného na prerušenie konania za nedôvodný.

5. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 21. decembra 2020 č. k. 3Cob/36/2019-284 v prvom výroku potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacím rozsudkom, a to vo výroku I., vo výroku III. (náhrada trov konania) a vo výroku IV. (zamietnutie návrhu žalovaného na prerušenie konania). Odvolací súd v druhom výroku odmietol odvolanie žalovaného proti výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti zamietol žalobu. V treťom výroku odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a v súlade s § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) naň poukázal. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nenariadil dokazovanie zadovážením všetkej dokumentácie, ktorá sa nachádza v katastri nehnuteľností, teda pripojením listín, ktoré sa týkajú režimu bývalého obytného domu súpisné číslo XXX s poukazom na to, že je zrejmé, že v minulosti išlo o obytný dom na O. B. č. XX. Odvolací súd zdôraznil, že tomuto súdnemu konaniu predchádzalo konanie o vypratanie nebytového priestoru nachádzajúceho sa na prízemí domu na ulici O. XX v J., ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXXX pre okres J. X., obec J. - I. K., katastrálne územie I. K. vo výmere 34,44 m², o ktorého vypratání a odovzdání žalobcovi rozhodol Okresný súd Košice I rozsudkom z 26. marca 2014 č. k. 13C/207/2003-485 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 26. mája 2015 č. k. 6Co/611/2014-516. V uvedenom konaní vzhľadom na námietky žalovaného sa vykonávalo aj dokazovanie vo vzťahu k charakteru predmetného priestoru, pričom bola zabezpečená a predložená všetka dostupná dokumentácia týkajúca sa tohto nebytového priestoru. Z týchto záverov vychádzal aj súd prvej inštancie.

7. Vo vzťahu k výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania, žalovaný v odvolaní namietal, že aj napriek prebiehajúcemu stavebnému konaniu, ktorého výsledkom má byť odstránenie nejasností týkajúcich sa právnej povahy veci, súd konanie neprerušil.

Žalovaný v konaní tvrdil, že na Stavebnom úrade Bidovce v tejto veci začalo konanie, avšak následne bol žalovanému doručený list starostu, že vo veci rozhodnuté nebude. Žalovaný sa mal preto obrátiť na Okresnú prokuratúru Košice - okolie o preskúmanie postupu orgánu štátnej správy a podľa tvrdenia žalovaného bol daný podnet na preskúmanie postupu Stavebného úradu Bidovce z 21. mája 2008 (zrejme malo byť správne uvedené z 21. mája 2018 - pozn. dovolacieho súdu), avšak Okresná prokuratúra Košice - okolie zatiaľ vo veci nevydala rozhodnutie. Odvolací súd uviedol, že z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že by žalovaný tieto svoje tvrdenia zdokladoval. Žalovaný predložil len podanie adresované právnenému zástupcovi žalovaného označené ako podnet na preskúmanie postupu Stavebného úradu Bidovce z 21. mája 2018, ktorým Okresná prokuratúra Košice - okolie potvrdila prijatie podnetu z 14. mája 2018 týkajúceho sa preskúmania postupu Stavebného úradu Bidovce. Z tvrdenia žalovaného je preto podľa odvolacieho súdu zrejme, že o jeho návrhu na určenie charakteru sporného priestoru, ktorý podal na stavebný úrad, doposiaľ rozhodnuté nebolo. V danom prípade žalovaný navrhoval fakultatívne prerušenie konanie, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Podľa odvolacieho súdu preto súd prvej inštancie správne rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

8. Odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného smerujúce proti výroku II., keďže odvolanie proti tomuto výroku nebolo podané oprávnenou osobou. Podat' odvolanie je oprávnená len tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Žalovaný nebol oprávnenou osobou na podanie odvolania proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, keďže toto rozhodnutie nebolo vydané v jeho neprospech.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorým dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom a doplniacim rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolací dôvod žalovaný vymedzil poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd podľa dovolateľa nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, vrátane namietaného nevykonania žalovaným navrhovaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu podľa žalovaného nevyplýva myšlienkový postup odvolacieho súdu, na základe ktorého dospel k prijatým záverom o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal so zamietnutím návrhu na prerušenie konania. Z obsahu dokladov predložených žalovaným jednoznačne vyplýva, že podnet iniciujúci správne konanie na stavebnom úrade Bidovce bol žalovaným podaný, akurát nebol riadne vybavovaný. V súčasnosti je tento podnet preverovaný v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 1Sa/18/2019, čo však nie je prekážkou vedenia príslušného správneho konania. Preukázanie skutočného charakteru predmetného priestoru malo pre predmetné súdne konanie podstatný význam, pretože tento charakter bol podľa dovolateľa spôsobilý výrazne ovplyvniť meritórne rozhodovanie súdu. Ak by súd prijal záver, že predmetný priestor je bytom, uvedené by malo vplyv na závery o platnosti pôvodnej nájomnej zmluvy, posúdení sporu ako obchodnoprávneho a tiež o dĺžke premľacích dôb. Zároveň by bola rozdielna jednotková cena nájmu pri byte než pri nebytovom priestore. Odvolací súd sa s týmito námietkami vôbec nevysporiadal. Dovolateľovi bola odňatá možnosť riadne preukázať skutkový stav, čím mu bola odňatá možnosť riadne uplatniť svoje procesné práva.

10. K dovolaniu žalovaného doručil súd vyjadrenie žalobcu. Žalovaný podľa žalobcu neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy. Rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie považuje žalobca za vecne správny. Dovolacie námietky žalovaného sú neopodstatnené a dovolaciemu súdu navrhuje dovolanie žalovaného zamietnuť.

11. K vyjadreniu žalobcu doručil súd vyjadrenie žalovaný. Podľa žalovaného vyjadrenie žalobcu obsahuje len subjektívne hodnotenia o správnosti a zákonnosti rozsudkov odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie. Žalovaný zotrval na podanom dovolaní a jeho dôvodoch.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

13. Žalovaný v dovolaní uvádza, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu, teda okrem potvrdzujúceho výroku vzťahujúceho sa na výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe vyhovie, tak žalovaný dovolaním napáda aj rozsudok odvolacieho súdu v časti, ktorou bol potvrdený výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania a výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalovaný zároveň dovolaním napáda aj druhý výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie žalovaného ako podané neoprávnenou osobou z dôvodu, že žalovaný podal odvolanie aj voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá. Žalovaný napáda aj tretí výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Dovolaním dôvodom vymedzeným žalovaným je nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP]. Žalovaný namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu a nedostatočné prihliadnutie a vysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo.

15. Vo vzťahu k časti prvého výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie, teda výrok, ktorým bol zamietnutý návrh žalovaného na prerušenie konania, najvyšší súd uvádza, že v tejto časti odvolací súd nepostupoval procesne správne, keď výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania má povahu uznesenia (i napriek tomu, že formálne je súčasťou rozsudku) a nie je proti nemu v zmysle § 355 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. n) CSP prípustné odvolanie. Podľa § 357 písm. n) CSP je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konaní podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP a § 164 CSP. Z uvedeného vyplýva, že odvolanie je prípustné len proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie rozhodol tak, že konanie prerušil. V súlade s § 355 ods. 2 CSP potom odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie návrh sporovej strany na prerušenie konania zamietol. S uvedeným výkladom § 357 písm. n) CSP sa najvyšší súd stotožnil už vo viacerých svojich rozhodnutiach (uznesenie najvyššieho súdu zo 4. decembra 2018 sp. zn. 1Obo/15/2018, uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júna 2022 sp. zn. 1Obdo/38/2021 a uznesenie najvyššieho súdu 28. februára 2022 sp. zn. 4Obdo/104/2020).

16. Odvolací súd mal z uvedeného dôvodu odmietnuť odvolanie žalovaného proti výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, a to podľa § 386 písm. c) CSP. Skutočnosť, že odvolací súd sa namiesto toho zaoberal odvolacími dôvodmi aj vo vzťahu k tomuto výroku rozsudku súdu prvej inštancie a rozsudok súdu prvej inštancie aj v tomto výroku ako vecne správny potvrdil, nemožno vnímať ako porušenie procesných práv žalovaného, ale naopak, uvedené by mohol namietat žalobca. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, namiesto toho, aby odvolanie sporovej strany odmietol, nepredstavuje porušenie procesných práv odvolateľa, keďže odvolací súd sa zaoberal odvolacími námietkami i keď sa nimi zaoberať nemal, ale odvolanie mal ako neprípustné odmietnuť. Z tohto pohľadu preto nesprávnym rozhodnutím odvolacieho súdu neprišlo k porušeniu procesných práv žalovaného.

17. Najvyšší súd sa ale s uvedenou otázkou musí zaoberať aj z pohľadu dovolacieho konania. Uvedené nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu totiž nemôže pre účely dovolacieho konania otvárať sporovej strane priestor na to, aby predmetom dovolacieho prieskumu bolo posúdenie otázok, ktoré nemali byť podľa aktuálnej právnej úpravy predmetom ani odvolacieho konania. Predmetom dovolacieho konania pre dovolací dôvod zodpovedajúci vade podľa § 420 písm. f) CSP by v tejto časti rozhodnutia odvolacieho súdu mohli byť jedine námietky týkajúce sa prípustnosti odvolania proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (za predpokladu, že odvolanie by bolo odmietnuté ako neprípustné). Dovolateľ ale svoje námietky smeroval k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu a nedostatočnému vysporiadaniu sa so skutočnosťami, ktoré tvrdil a dokazoval v konaní. Dovolaním súd preto konštatuje, že v dovolacom konaní sa vo vzťahu k výroku rozsudku odvolacieho súdu potvrdzujúcemu zamietnutie návrhu žalovaného na prerušenie konania, nemôže zaoberať tým, či sa odvolací súd dostatočne vysporiadal s otázkami týkajúcimi sa návrhu žalovaného na

prerušenie konania, keďže tieto nemali byť predmetom ani odvolacieho konania. Iné dôvody dovolateľ neuvádzal. Prípustnosť dovolania proti prvému výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV., preto nie je daná a dovolanie je potrebné v tejto časti odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Žalovaný ďalej v dovolaní namieta, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nie je zrejмый myšlienkový postup odvolacieho súdu, nevyplýva z neho ako sa odvolací súd vysporiadal s podstatnými námietkami žalovaného a ako posúdil skutkové závery namietané žalovaným týkajúce sa povahy sporného priestoru. Rozsudok odvolacieho súdu je podľa dovolateľa preto nepreskúmateľný.

19. Najvyšší súd po preskúmaní obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorý v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukázal (a ktorý s rozsudkom odvolacieho súdu tvorí jeden celok, porovnaj II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), konštatuje, že vadu namietanú dovolateľom nezistil. Odvolací súd sa v súlade s § 387 ods. 2 CSP stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia uviedol aj ďalšie dôvody. Námietky uplatnené žalovaným v odvolaní boli žalovaným namietané aj v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom súd prvej inštancie sa s nimi riadne vysporiadal. Žalovanému tak boli poskytnuté odpovede na všetky podstatné otázky, ktoré v konaní vznikli.

20. Skutočnosť, že žalovaný namieta záver súdov nižšej inštancie o tom, že priestor, ktorého nájom bol predmetom Zmluvy, je nebytovým priestorom (podľa žalovaného je predmetný priestor bytom), zodpovedá nespokojnosti žalovaného so skutkovými závermi a nie nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutí súdov nižšej inštancie. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP), nemôže sám vykonávať dokazovanie a ani ho prehodnocovať. Skutkové závery môže dovolací súd posudzovať len z toho pohľadu, či hodnotenie dôkazov nebolo vykonané bez akéhokoľvek racionálneho základu tak, že z vykonaných dôkazov ani pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 51/2020) alebo pokiaľ je odôvodnenie rozhodnutia extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012).

21. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku vo vzťahu k námietkam žalovaného, že prenajatý nebytový priestor nie je nebytovým priestorom, poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj na súvisiace konania o vypratanie nebytového priestoru vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 13C/207/2003 a na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6Co/611/2014, v ktorých súdy skúmali na základe námietky žalovaného aj to, či predmetný priestor je nebytovým priestorom.

22. Najvyšší súd dopĺňa, že vzhľadom aj na námietky žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie týkajúce sa povahy prenajatého priestoru, súd prvej inštancie uznesením z 3. marca 2014 č. k. 31Cb/63/2012-85 prerušil konanie do právoplatného ukončenia konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 13C/207/2003. V odôvodnení tohto uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že v uvedenom konaní sa rieši otázka, či žalovanému bol daný do nájmu byt alebo nebytový priestor, ktorej vyriešenie môže mať význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie. Okresný súd Košice I v súvisiacom konaní o vypratanie nebytového priestoru následne rozhodol rozsudkom z 26. marca 2014 č. k. 13C/207/2003-485 tak, že v prvom výroku uložil žalovanému vypratať nebytový priestor. Z rozsiahleho dokazovania vykonaného v tomto konaní bolo pre Okresný súd Košice I zrejmé, že po roku 1989 sa zmenil charakter priestoru z bytového na nebytový, o čom svedčí vyjadrenie Krajského pamiatkového úradu v Košiciach a následne uzatvárané zmluvy o nájme nebytových priestorov.

23. Z uvedeného postupu súdu prvej inštancie ako aj z odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nevyplýva, že by sa nezaoberali otázkou povahy sporného priestoru, naopak s touto otázkou sa riadne vysporiadali a za týmto účelom bolo aj prerušené konanie pred súdom prvej inštancie. Rovnako nevykonanie ďalších dôkazov navrhovaných žalovaným nie je podľa najvyššieho súdu prejavom svojvôle, ale dovoľeným procesným postupom súdu v zmysle § 185 ods. 1 CSP, ktorý nevybočil z hraníc logického hodnotenia už vykonaných dôkazov a zohľadnenia efektivity vykonávania ďalšieho dokazovania.

24. Aj keď žalovaný vo svojom dovolaní uviedol, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom jeho rozsahu, vo vzťahu k prvému výroku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie (o nároku na náhradu trov konania), vo vzťahu k druhému výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie žalovaného proti zamietajúcemu výroku ako podané neoprávnenou osobou a vo vzťahu k tretiemu výroku odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, žalovaný v dovolaní neuviedol žiadne námietky týkajúce sa týchto výrokov, ktoré by najvyšší súd mohol v dovolacom konaní posudzovať. Najvyšší súd preto prípustnosť dovolania žalovaného proti týmto častiam rozsudku odvolacieho súdu nezistil.

25. Na základe vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd konštatuje, že nevzhladol nesprávny procesný postup odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto nie je založená prípustnosť dovolania žalovaného. Dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné.

26. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.